

L'auditoria és transparència

Piulades

Daniel Faura Llimós
President del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya

Com cada cop que hi ha unes eleccions en què es preveu –o es desitja– un canvi de color polític, diversos partits durant la passada campanya electoral van anunciar –una vegada més– “auditories”. Ho va fer el PSOE el 1982, en anunciar Alfonso Guerra “auditorías de infarto”. A Catalunya va passar el 2003 amb el primer tripartit PSC-ICV-ERC, i es va reproduir l’anunci quan CiU va guanyar les eleccions el 2010, i en aquest cas amb relació a la gestió dels governs dels dos tripartits.

Durant la passada campanya ho vam tornar a viure, anunciant per altres formacions polítiques: unes ho justificaven “per netejar tota la porqueria de 30 anys”; d’altres deien que farien auditories “reals”, i uns tercers ens prometien auditories “ciutadanes”. És una actitud que relega l’auditoria al simple paper d’arma en una guerra partidista, en una amenaça. Demanar o, simplement, proposar es converteix en una amenaça, en una acusació de mala gestió, quan, de fet, no és res més que un instrument destinat a garantir la qualitat democràtica de les nostres institucions.

Auditem per donar a conèixer als ciutadans en què s’han invertit els seus recursos. Un exercici simple, sense el qual la democràcia no és possible. L’auditoria o, en un sentit més ampli, el control de la gestió pública i de la privada constitueix una de les actuacions essencials en el procés de transparència i de retiment de comptes. I ambdós són els pilars que han de fonamentar la gestió dels governs democràtics per informar i explicar les seves accions, assumint la seva responsabilitat, mostrant el seu funcionament i sotmetent-se periòdicament a l’avaluació dels ciutadans.

A Catalunya, el control es ve exercint en un doble abast i dimensió: de manera interna i permanent a través de la intervenció de la Generalitat, en aplicació del que preveu la Llei de Finances Públiques de Catalunya, i de manera externa per part de la Sindicatura de Comptes. Paradoxalment, aquesta fiscalit-

zació té un abast més ampli que l’establert per a les auditories de comptes del sector privat, en contemplar que es fiscalitzi també el compliment de la legalitat, l’eficàcia, l’eficiència, i economia” de les activitats realitzades pels diversos centres de gestió dels diferents serveis de la Generalitat.

Els nostres representants democràtics disposen, per tant, dels recursos per desenvolupar-los i exercir-los. Pot ser que alguns creguin que resulten insuficients, a la llum del ritme dels informes publicats: l’última fiscalització publicada correspon al Compte General de la Generalitat de Catalunya del 2012.

És evident que un retard de tres anys en explicar en què s’han invertit els recursos públics genera una mancança, tant de cara als ciutadans, que tenen el dret de saber com es gestiona el bé comú, com de la pròpia administració, que difícilment podrà actuar amb eficàcia sense saber del cert allò que ha fet. Una insuficiència que podria ser plenament mitigada amb la contractació d’auditors externs per part d’aquests òrgans de control intern i extern, una col·laboració ja prevista per la normativa i amb l’experiència ja acumulada tant pel que fa a l’auditoria d’empreses i organismes públics, com en la fiscalització de fons europeus.

La col·laboració entre les administracions públiques i els auditors pot tenir, a més, un fet extremadament beneficiós, com és la seva capacitat de generar confiança, un bé extremadament preuat en aquests temps encara difícils. Un seguiment de l’activitat dels governs contribueix a construir eficàcia i solvència. L’alta capacitat dels professionals de l’auditoria converteixen la seva tasca en una eina al servei de la millora i el màxim rendiment que cal exigir a les nostres administracions. Res més allunyat del seu ús com a arma destinada a crear malfiança.

Per respecte a la professionalitat i independència dels qui de forma interna i externa han estat realitzant aquesta pràctica, pensem que no es pot recórrer a les “auditories” com un arma electoralista, presentant-la com un fenomen aïllat, circumstancial, instrumental –i, menys encara, bel·ligerant!–, ignorant així la seva missió fonamental de caràcter periòdic, regular i –no ho oblidem– legal. Als qui legítimament volen representar els ciutadans creiem que els són exigibles el rigor i respecte que la seva noble funció comporta.

ALBERT CUESTA

No ens precipitem. Encara falten per comptar els vots per correu, oi? #ANECUP
@albertcuesta

GASPAR BLANCAFORT

Per pla de xoc, el que està aplicant la CUP als meus amics modernets que són convergents sense saber-ho i que els van votar PER MOLAR.

@gasparblancafor

XAVIER SERRA

Desconfieu dels que critiquen que Mas estava a mercè d’uns pocs milers. En general, invertir o no algú es decideix entre uns pocs dirigents.

@xserra

OVIDI HUERTAS

La UEFA sancionà la CUP per permetre estelades i càntics independentistes en el seu partit d’ahir. El partit de tornada serà a porta tancada.

@ovihuertas

MAR CANELO MATITO

En un estat democràtic de dret, no admetre preguntes pertorba la naturalesa d’una roda de premsa i menysté al periodisme compromès.

#ANECUP

@marcanelo

DAVID BASSA

Com pot un periodista sortir a un faristol, parlar de participació ciutadana, de democràcia i transparència, i no admetre preguntes? Com?

@david_bassa

PEP MEDINA

Els que ara fan càlculs binomials sobre probabilitats d’empat són els mateixos que calculaven com arrasaria el 27-S una llista unitària, oi?

@xarxamedina

JOSEP GINESTA

El Procés Català ha estat un projecte comú que ens ha unit com mai fins que ha estat l’hora dels generosos, on hem fallat més del previsible.

@JosepGinesta

ROGER PRIMS VILA

Àngel Llàcer i Chenoa presentant les campanades de Cap d’Any és la venjança d’Artur Mas per no ser investit abans que acabi el 2015.

@Sistomatiques

JOSEP MARIA DEDÉU

Us proposo per demà una aventura extrema: Montmeló-La Llagosta anar i tornar 3 vegades en @rod2nordcat. Feu-vos abans una bona assegurança.

@PituDedeu

Bústia

Una cruïlla perillosa

La segona setmana de novembre vaig enviar un avís al departament de Mobilitat de l’Ajuntament de Granollers, via web, per fer veure la mala visibilitat que tenim els qui ens hem d’incorporar a diari a l’avinguda Sant Esteve des del carrer del Lliri, per culpa de la mala ubicació d’un contenidor d’escombraries. A falta de resposta quasi dos mesos després, us envio aquesta queixa juntament amb una fotografia del punt en qüestió. El dia que hi hagi una desgràcia, que no sigui perquè no s’hagi avisat.

Marc Maymó (Comunitat de Veïns Carrers Josep Umbert-Lleó)
Granollers

Alerta amb els serrallers

Fa poc van ocupar il·legalment el pis de la meua filla, aprofitant que estava passant una temporada a l’estranger. Per fer-ho van avisar un serraller, que va venir, va obrir el pis i va canviar el pany. Aquest professional va col·laborar en l’ocupació del pis perquè no va demanar ni títol de propietat ni contracte de lloguer ni res que justificués que el seu client tenia dret a ser al pis. Va fer una feina completament il·legal.

Quan vam anar a la policia ens van dir que els serrallers tenien l’obligació de comprovar a qui obrien el pis, que s’havien d’assegurar que era el propietari o llogater, però que no ho

feien. També ens va deixar clar que la policia tampoc feia res davant aquests incompliments.

Quina classe de llei és aquesta? Un serraller obre de manera il·legal un pis perquè l’ocupin i ningú no hi fa res. La llei de l’embut.

Núria Nogué
Parets del Vallès

Sí als pactes

Estem vivint en uns moments de profunda incertesa política, ja que el resultat de les darreres eleccions generals ens ha dut a una més que possible ingovernabilitat política. Som davant d’una no-cultura generalitzada del gran pacte –que d’altra banda és la base més important de la democràcia efectiva– i malgrat tot s’ha de mirar de construir un govern ferm i amb materials consistents tot i que a priori sembli gaire complicat. I això només és possible gràcies a la generositat i amplitud de mires d’uns polítics que de moment no semblen demostrar-la.

Anna Maria Muntada Batlle
Granollers

Agraïment a la Fundació Antònia Roura

La Residència Mare de Déu de Lourdes de la Fundació Antònia Roura de Granollers (c. Nou 12) ha tingut cura en els últims anys de les seves vides de la nostra mare, Conxita Pedragosa († 5/3/2009), i del nostre pare, Josep Cuquet († 18/12/2015), d’una manera extraordinària. Volem destacar i agrair la professionalitat i amor amb què el personal de la residència ha tractat els nostres pares i el bon acompanyament fet en el final tant a ells com a la família. Alhora encoratgem aquestes treballadores a continuar en la mateixa línia; la seva manera d’actuar és un valor afegit important al seu treball.

Família Cuquet Pedragosa
Granollers